

Mrazivá 2004

aneb

...vždy proti větru, nikdy zpět...

Mrazivá 2004

27 - 28.3.

Název tahle výprava dostala někdy v prosinci, když Marcela stavěla jízdní kalendář. Nevím teda jak to mohla vědět, jestli nakoukla do křišťálové koule, zařízla kohouta nebo zapíchla špendlík do figurky, ale trefila se přesně.

Dig.

Nic takového jsem neudělala. Jenom jaro začíná kalendářně o týden dříve a tak jsem usoudila, že se Zima nebude chtít vzdát své vlády. Mcl.

Podle předpovědi má sice svítit sluníčko, nicméně na vyhnání rtuti z baňky do teploměru prý budeme potřebovat hodně úsilí. A s tím je spojená pakárna s noclehem. Potřebujeme střechu, stěny, podlahu, postýlky a topení. Dohromady ubytovnu. Tu se podařilo společným úsilím Lenky a Jarky sehnat. Jenom mám obavu, že je to daleko.

Dig.

To máš pravdu Digu, daleko to bylo a velice mě pobavila Tvá pozdější hláška, že vždy když vezmete na trasu někoho nového tak malinko ulítne kilometrůž...

Hnk.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Praha	0	64	0	0	4

Vyjíždíme. Máme půl hodiny zpoždění. Není divu. Je nás tu jak psů. Přesněji 9. A všichni si nádherně překážíme. Akorát Majka nepojede. Je od minule stále ještě potlučená a necítí se na jízdu. Ale musím se zmínit, že přišla nejen včas, ale dokonce o 15 minut dříve. Asi zapůsobila moje jízlivost při našem posledním telefonátu. (Promiň Maji, nechtěl jsem bejt hnusnej.) A přivedla za sebe náhradu. Jmenuje se Anča. A zdá se, že je taky blázen. Přípravy odjezdu vrcholí. Tak, zamykáme, vracím klíče a jedeme. Dig.

Po prvním stoupání zastavujeme na dokoupení všelijakých mňamek a zásob. Pak nás Dig úspěšně vyvádí z městského ruchu. Konečně normální silnice bez provozu, jede se báječně. Přijíždíme ke Kolodějům, kde naše úspěšná vláda vymýšlí jak lidem nejlépe otrávit život. Tom.

Zastavujeme za účelem sjednocení skupiny. Nějakou dobu si Hanka stěžuje na né úplně funkční část řazení týkající se přesmykače. Pokouším se o opravu. Je to celé nějaké zaseklé nebo co. Zkousím rozebrat sdružené páčky řazení a páku brzdy. Jde to nějak špatně. Podle všeho je to zarezlé. Při dalším pokusu se mi přetrhl šroub. No a je to. Takže ručně nastavuji střední táč aby Hanka mohla aspoň přibližně jet s tím, že konečné řešení teprve přijde. Dig.

Pak pokračujeme po silnicích nižších tříd, držíme se trasy, ale musím pořád čumět do mapy, chtělo by to více ukazatelů. Holt bezdomovci se velmi činí a na silnicích už toho moc nezbyvá. Zvlášť když jsou cedule z hliníku a dají se odnést do sběru Projíždíme okolo Lipanské mohyly, ale z nedostatku času musíme pokračovat dál. I z dálky vypadá moc pěkně. Tom

Máme chvíli po poledni a chtělo by to jíst. Tak tedy: „Hola všichni, hledáme nejbližší lokál vhodný na oběd...“ Přivítáno s nadšením. A tak jedeme kocháme se věcmi kolem a vyhlížíme restauraci. Jedeme kolem nějaké farmy. Za plotem je hejno pštrosů. Tak to mi hlava nebere. Slyšel jsem, že tito ptáci potřebují teplo. Takže jde nejspíš o pštrosy polární, protože by jinak umrzli. Jsou 3C° nad nulou. Zvláštní. No, jedeme dál. A tak to pěkně pálíme z kopečka, počítač ukazuje 45 km/h, je tu pravá zatáčka a v ní auto proti. Anča jedoucí přede mnou poněkud vpravo zazmatkovala a vzala za brzdy. Její kolo se dostalo do smyku a začalo se sunout pode mě. To není dobře. Brzdy na doraz, moje kolo v lehkém smyku, auto v protisměru je ztraceně blízko. Anča pouští brzdy. Kolo okamžitě nabírá správný směr a uhýbá doprava. Také já uhýbám. Už to chtělo. Auto mě minulo o půl metru. Tak to by bylo. A co se to děje kolem? Všichni zajížděj doprava do nějakého... Aha parkoviště u hospody. No tak to vypadá slibně. Jenomže po průzkumu jsme silně rozladěni. Mají tu polední pauzu. Nejspíš šli na oběd do jiné hospody. Tak jo, jedeme jinam. Nejbliž bude pohostinství v Českém Brodě. Musíme trochu uhnout z trasy. Nevadí. Tomáš - zastupující navigátor - si s tím jistě poradí stejně dobře jako s dovedením nás až sem. Pokračujeme po okresech a za chvíli triumfálně vjíždíme do Brodu. Mají tu několik hospod, přičemž jedna patří k našim oblíbeným. Má to však háček: ani já ani Michal si nepamatuji průjezd městem ani polohu hospody. No nějak to najdem. A tak kroužíme městem, neplánovaně jej obdivujeme... Dig.

Opět stavíme, tentokrát úspěšně před hospodou. Vypadá správně pajzlózně, ceny nevypadají zle a tak ji obsazujeme. Ceny opravdu lidové, hlavní jídlo kolem 50 Kč plus minus autobus, ale prostředí je dost strašné. Při návštěvě záchodu jsem málem chciplnul smradu, asi ještě neobjevili SAVO.

Objednáváme si pítí a tím končí pinglova aktivita. Až na několikátý pokus se povedlo mu vnutit objednávku na jídlo. A zase čekáme. A tak si povídáme a probíráme zážitky z cesty a z minula. No konečně. Je tu jídlo. Ale podle mínění většiny nic moc. Už sem nepojedeme. Po zaplacení Diq velí k odchodu.
Tom.

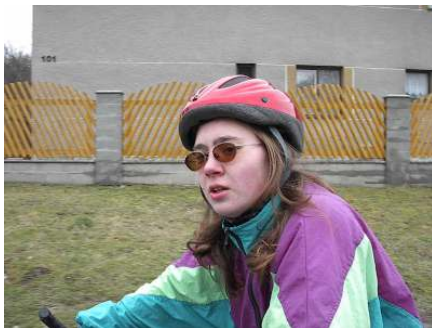
Připravujeme se k odjezdu a kolem nás krouží nějaký děda, pořád se na něco vyptává a je nadšen z naší výbavy. Napadlo se mě zeptat na cykloservis. Kdybychom totiž koupili a vyměnili vadnou součástku na Hančině kole, mohla by jet bez většího utrpení. Děda reagoval fantasticky. Dovedl nás k obchodu a přivolal majitele. Společně jsme vybrali potřebné, Hanka ještě obohatila svou výbavu o čiré brýle a můžeme jet. Akorát mi dělá starosti dnešní dojezd. Jsme objednáni na šestou do ubytovny a já už teď vím, že to nemáme. No, pojedem a uvidí se. A jsme zase na okreskách a jede se dobře.

Jenom Hanka zaostává. Není divu. S tou poruchou se rychleji jet nedá.

Kolem panuje brzké jaro. Je zima jako v morně, šedá oblaka se válí nad krajinou, pofukuje studený vítr. Ale v rámci toho všeho se jede dobře.

Tomáš ohlásil, že nutně potřebuje za roh. Velkej. Přijíždíme do Lošan, kde to známe. Na rohu je tu hospoda a tam bude možné realizovat Tomášův záměr. A jsme tu. Pro většinu je to zase povel k urychlenému venčení se a vybalování zásob a doplňování energie.

Dig.

Jarka posílená nějakým sezobem a poučená Michalem, že bez emulgátorů se nedá žít, chce ještě přidat k dobru příhodu o zdravé výživě na téma škodlivé emulgátory. Poeticky začíná: „Měla jsem jednu konzervu a na ní bylo napsáno...“ a Olda to zazdil: „...lanšmíd.“ A už nedopověděla. Přehlušil ji záchvat smíchu všech přítomných.

Ann.

Po pár minutách vyšel Tomáš z hospody a tvářil se spokojeně. Prý všechno proběhlo podle očekávání. Včetně toho, že se musel celý svléknout a vytrpět strašnou zimu. To je tak, když někdo jezdí v elastickém s ramínkami... Dig.

Ona to není žádná sranda, chce se vám šíleně, strašně moc na záchod, ale dobře víte, že se musíte prakticky celej svlíknout. Probíhalo to asi takhle: Při podupávání jsem ze sebe strhnul bundu, mikinu a triko, potom jsem si mohl konečně sundat kalhoty. Pak jsem se zase oblíknul, protože mi byla děsná kláda. A když jsem dokončil potřebu, tak jsem se musel zase svlíknout, nandat ramínka a pak znovu oblíknout. Jak říkám není to žádná prdel. Málem jsem to měl v kalhotách. Ale musím uznat, že na venkovskou hospodu měli čistě hajzl.
Tom

Tak zas popojedem. Krajina je lehce zvlněná, Hance se jede čím dál hůř.

Opět zastavujeme a zobeme mňamky a usáváme tekutiny a odpočíváme. Během pauzy zavolala Jarka na ubytovnu, kde máme dnes nocovat, že přijedeme později. A to v půl osmé. Prý bez problémů. Tak jedeme. Stmívá se. Tomáš změnil trasu a pojedeme po hlavní. Vypadá to dobře. Provoz je na nule a než bys řekl nějaké krátké slovo, přijíždíme do Kutné Hory. Tu projíždíme a pak zase mizíme ve tmě. Trochu zpomalujeme, protože je tu horší povrch. A aby se potvrdilo, že nikdy není tak aby nemohlo být hůř, dochází opět ke změně a jsou tu kostky. Ale ty jsou! Každá je uložena jinak, mezery mezi nimi také nejsou nejpravidelnější, tu a tam jich pár chybí, prostě lahůdka. Dojeli jsme tmou na konec nějaké vesnice a Jarka s Michalem tvrdí, že jsme na místě. Vítám to. A co teprve Hanka! Přivítali nás, nechali zaparkovat, otevřeli kvůli nám obchod, nechali nakoupit a pak ubytovali. Paráda. No a vzhůru na večeri.

Jdeme tmou zpět na náves a obsazujeme restauraci v hotelu. A zase paráda. Je tu spousta legrace, z Oldovy strany pokračuje slovní smečování na Jarku, Michal opět povídá o počítačích, je tu teplo...
Dig.

Již jsme dorazili do cíle. Po doplnění zásob a ubytování v Nových Dvorech jsme se úspěšně, tentokrát po svých, dopravili do hospody. Čekáme na hamání a popijíme zahřívací i nealkoholické nápoje někteří i čajují (pro zahřátí bez líhu). Moc se těšíme do hajan. Zítra nás čeká další etapa.. Je tady s námi jeden zákeřný fotograf, který své snímky tvoří nestoudně všude přímo od boku (viď, Digu). Já? To já ne. To bych nikdy, ale opravdu nikdy neudělal.
Dig. Hlavně když se člověk nějak divně kření. To zase budou momentky... (Nemůžu na té klávesnici najít vykřičník !!!!!).

Za dost dlouhou dobu nám přinesli jídlo. Vypadá to dobře. MŇAM!

Olda svými neobvyklými přáními krapet vyvedl číšníka z míry. Nicméně to jeho papání, co má na talíři, vypadá báječně. Budu mu to muset

chuťově zanalizovat. Po okořování jednou osůbkou (samozřejmě že nikdo nepozná kterou Ančou) se dá s jistotou tvrdit, že to chutná „naprosto vynikajčně“.

Ann.

Čekat se vyplatilo. Spokojeni byli všichni. Po dojení (málem i s talířem) jsme si nechali zavolat kuchaře. Dostal děkovátko a byl moc rád. Původně přišel a patrně si myslel, že mu budeme něco vyčítat. Taky podle toho vypadal dost nasupeně a třímal v ruce bojovně vztyčenou, asi největší, vařečku. Chvilku si pak s námi povídal a zase zmizel v kuchyni. Platíme a odcházíme. Venku zatraceně přituhlo. Opět se přesunujeme nocí k ubytovně. Moc se těšíme do hajan. Zítra je před námi další etapa. Mě ještě čeká oprava Hančího kola. No to jsem rád! Snad to půjde rychle. A jsme tu. A hurá do tepla. Já a Hanka zalézáme do pokoje č. 11, který je speciální tým, že tam parkují naše kola. Hančino proto, že je rozbité a moje proto, že je na něm vestavěná dílna. Ostatní si už chystají pelíšky, páchají hygienu a já si vyhrnuju rukávy... tak to ne! Rukávy dolů! Na to je tu moc velká zima! No v každém případě vzhůru do oprav. I když musím přiznat, že umím trávit noci líp, jsem rád, že to jde. Po půlnoci je hotovo a můžeme jít do hajan. Tak dobrou.

Dig.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Nové Dvory	52	152	88	17	2-6

Ráno 28.3. Neděle

Marcela a její časomíra nás budí v půl osmé. Ke všemu se v noci šouplul čas, takže je vlastně půl sedmé. Odporná představa. Pomalu se rozhýbáváme, připravujeme snídani - asi tak metrák párků, bochník chleba a čaj. U toho bych se rád zastavil. Je tu trochu problém. Nechal jsem se ukolébat tím, že tady má být kuchyňka. Nějak mě nenapadlo, že nemusí být vybavená. A tak jsem do odjezdových instrukcí neuvedl, že se mají vyvézt propriety na vaření. Marcele se povedlo někde vystrachat dva kastroly, vydesinfikovat je (stálé osazenstvo pochází z Podkarpací) a dát vařit vodu na párký a čaj.

Potud v pořádku. Jenom ten čaj není kam nalejt. Nemáme nádoby na pití. Kromě Marcely. Ta zapoměla po loňské sezóně vybalit jízdni hrneček a tak ho má s sebou.

Ten byl v báglech ponechán schválně!

Dig.

Mcl.

Jen aby ☺. Tak ještě sedm něčeho. Jako u trpaslíků v chaloupce. Znovu jsme se ponořili do prohledávání kuchyňky a našli. Našli šest sklenic od nějakého zeli či co o objemu cca 0,25 l. No a na mě zbyla pixla od včerejšího Salka. Párky už se vaří, čaj můžeme nalejvat a hlavně to už brzo budeme moci sežrat! Bylo to ještě trochu dramatické, ale snídaně je v plném proudu a nikoho nepohoršuje v jakých je to podmínkách.

Po jídle připravujeme opuštění ubytovny a odjezd. Krátce před devátou letního času přišel pan majitel ubytovny, vyúčadovali jsme naši přítomnost přes noc, vyrovnali účet, vyzvedli si kola, rozloučili se a ... Michal prohlásil: „Je tu

uhelný lezavo.“ Vzbudil tím úsměvy a nechápavé pohledy. Na vysvětlenou: Je chladno, zataženo a vlhko. A někde nedaleko se topí v kamnech uhlím. Tak to jen na okraj. Odjíždíme. Ano a je to tady - Hanka se díky včerejší poruše na řazení namohla a teď se jí jede zatraceně blbě. Začíná vylejzat sluníčko. Hned se jede líp. Né že by se změnil náklon kopců, ale je o něco veseleji. Zastávka v Kutné Hoře u benzínky. Olda potřebuje dotankovat... vodu.

A zase jedeme. Podle rozpisu trasy a Tomášova vedení bychom měli zdolat 30 kopcovatých kilometrů a pak spadnout k Sázavě a dál jet téměř pořád po rovině. Dojeli jsme ke chrámu Sv. Barbory.

Tak to musíme vidět i uvnitř. Zaparkovali jsme vedle stavby a šli ji navštívit. Nevím jak ostatní, ale mě tu velmi rozčiluje dav Taliánů, který se houfuje u vchodu. Jsme rychlejší a vnikáme dovnitř těsně před nimi. Role průvodce se ujímám já. Jsem tu sice poprvé ale jednak jsem skvělejší a jednak mám v ruce papírového pomocníka v češtině. A všechno je tu opatřeno výrazným značením takže to pochopím i já. Prošli jsme to, počítli si o tom, viděli to, pochválili krásu toho a jdeme odtud. Ještě jsme venku sezobli pár mňamek

a vydáváme se na další pouť. Tomáš se rozhodl pro změnu trasy. Od teď pojedeme po č.t.z. Vede ho k tomu to, že značka je tažena podél potoka a je méně kopcovitá než silnice. Po pár desítkách metrů jsme na ní. Jede se dost dobře. Tedy až na to brutální stoupání do nějaké vesnice. Tomáš po konzultaci s mapou zjistil, že sem jsme nechtěli. Vracet dolů se nám nechce, tak se napojíme na silnici a budeme pokračovat po ní. Je krásně. Pravda, o teplu jsem slyšel, že vypadá jinak, ale svítí sluníčko a co hlavně moc nefouká. Jenomže: Marcela to nějak nejede a Hanka se rychle přibližuje ke dnu svých sil. Do toho všeho Anču chytá lítavá a kluci mizí taky někde vpředu. Po dvaceti kilometrech jízdy už to natolik nejde, že беру Hanku na vlečnej špagát. Nesouhlasně bublá a vrže, ale nedá se jinak.*

Dig.

Jaké zvuky jsem vydávala netuším, bublání a vrzání je mi však přece jen trochu vzdálené. Musím, ale říct, že pokud by mi neotupovala mozek šílená bolest tak si i okolní krajinu při vlečení na laně celkem dobře vychutnám. Ono je to kupodivu docela příjemné nechat se vléct na laně... jen si tak jedeš a kocháš se zatímco ten druhý se dře jako kůň. No, nevěřila jsem, že to někdo může vydržet tak dlouho. Veliký obdiv a helmu smekám!

Hnk.

A jedem. Rázem se přejezdová rychlost zvýšila z 8 na 14km/h. Za nějaký čas na nás ostatní čekají. Bohužel pod stoupáním.

Tady musím přiznat, že na rozjezd soupravy do kopce bych asi neměl. Minuli jsme je a suneme se dál. Opět se mi povedlo zvýšit rychlost. Jedeme teď dvacítkou. Kolem nás se motá Olda a Marcela. Oběma musím připomenout, že nemůžu

* Lítavá je stav ducha a myslí, kdy adrenalinu je na rozdávání, tělu je lehké a máte dojem, že ideální je pohybovat se půl metru nad silnicí...

manévrovat tak ať mi nepřekážej. Pochopili. Pak zase všichni zmizeli někde vpředu. A tak si v klidu jedeme.... ehm, jedu, zatímco Hanka zvolna umírá. Dig.

Pokud má být takovéhle umírání tak pěkně děkuji, mám o něm trošku jiné představy. Ráda bych něco klidnějšího, třeba takové umrznutí není prý špatné, zdají se hezké sny a člověku je krásné teploučko ;-) Hnk.

Je z ní velmi dobře vypadající rampouch zbavený možnosti pohybu. Je mi jí strašně líto. Sám vím jaké to je být vlečen, ale víc pro ni opravdu udělat nemůžu. Zase na nás čekají. Zastavujeme u nich a hle, není to kvůli nám, ale kvůli Tomášovi. Má nějakou poruchu na kole. Využíváme toho k odpočinku a zobání a samozřejmě usávání.

Opravy skončily v podstatě úspěchem, tedy jedeme dál. Dig.

O úspěchu by se dalo mluvit jenom částečně, sice mi už nedrhlly brzdy na zadním kole a dalo se docela dobře jet, ale když jsem přijel domů a podíval se na zadní kolo bylo to dost k vzteku. Ráfek háže tak plus minus dva centáky na každou stranu. Mňamka na centrování. Po hodině strávené doma na podlaze s centrovacím klíčem jsem konstatoval, že je hotovo. Pak jsem přitáhnul brzdy a jel se projet ven, vyzkoušet jestli je to Ok. Po 5 min. jsem povoloval brzdy, takže mě čeká znova centrování. Tom.

Jenom se mi nelíbí skutečnost, že je tu jediná dosti hluboká louže. Hádejte kdo do ní šlápnul? Správně, moje kolosálnost. A protože má obuv má spoustu větracích otvorů, nemůžu si teď stěžovat na nedostatek vláhy v botě! No jo, to já umim. Tak dost, jedeme. Krásné počasí trvá, i když by to chtělo přitopit, a v rámci možností se jede dobře. Několik kilometrů se neděje nic mimořádného. Anča pořád mizí někde vpředu, kluky taky nevidím, Marcela se pohybuje plus minus kolem nás a Hanka pořád visí na špagátě. A další pauza. Naši vpředu

jedoucí našli krásné místočko za větrem na sluníčku. Zastavujeme a odpočíváme. Zatímco se ze mě kouří a začínají se mi tavít plasty na helmě, z Hanky opadává námraza a jinovatka. Nějak mi to nedá a s Marcelou provádíme mechanickou kontrolu Hančího kola. Navenek se tváří normálně. A i po té, co ho Marcela projela, neshledávám žádnou závadu. Takže je to v Hance, přesněji následek včerejší jízdy bez řazení. Tak jsme si odpočinuli, srovnali teploty, jedeme dál. Za pár okamžiků začíná sestup z Nechyby do Sázavy nad Sázavou. Pořád je pěkně. A tak se kochám krajinou a brzkým jarem, Hanka mrzne na vlečném laně a sleduje se skloněnou hlavou 3m silnice před sebou a v podstatě je všechno OK. Dig.

Pravda, v téhle chvíli jsem se už v duchu loučila úplně se vším a propadala
trudomyslnosti ... Hnk.

Před samotným sjezdem se odpojujeme a dolů si letíme každý po svém. Mě teda šíleně rozcíljuje auto přede mnou. Jede 50 a nechce mi uhnout! Celou dobu visím na brzdách a ztrácím možnost rozjezdu abych mohl mírný protisvah vyjet setrvačností. Ale nakonec stejně nemůžu. Je tu Hanka, která už vůbec nemůže šlapat. Dig.

Já už pomalu ani neviděla přece jen po třech Ibalginech 400 se mi silnice změnila na modrýho hada a stromy chytaly tutéž modř mi bylo vcelku všechno jedno. Chvilu jsem si na kole připadala jako pod vlivem nějaké drogy, která mě přenesla do jiné dimenze ale bohužel bolest nechala u mě. Pro jistotu jsem si sundala čepici i teplé rukavice aby mě při sjezdu ofukoval ledový víchr a já se udržela po nezbytně nutnou dobu ještě ready ... Hnk.

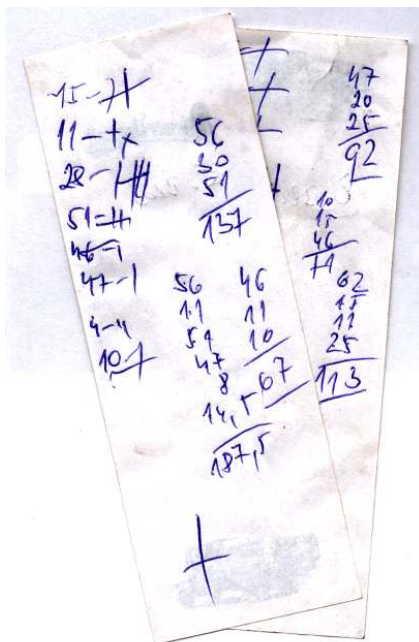
Jdeme protisvah pěšky. Už jsme kousek od místa náhradního srazu, jenom sjet kopeček, zajet za roh a jsme tam. Právě z těch míst vyjel Tomáš a jede nám naproti. Výborná reakce, děkuji. Jen je mi líto, že jede zbytečně. Přijíždíme k ostatním. Mám hlad. A slyším, že nejsem sám. Popojedeme ještě k hospodě Na Marjánce a tam se řádně najíme. Jenom se mi už nedostává sil na vlečení Hanky. Prohlásila, že 4 kilometry po rovině zvládne sama. No, já o tom dost pochybuji. Ale dobrá. Marcela nám bude dělat větrný štít a snad dojedeme. Dig.

Už to začínalo se mnou být docela veselé. Přišla jsem si jak po náladovce před operací, v duchu jsem se smála jak blázen a recitovala jsem si jednu básně z druhou včetně oblíbené Maryčky Magdónové „ Kdo se jich ujme a kdo jim dá chleba ? “ no aspoň mě to udrželo v bdělém stavu a v opojné náladě ... Hnk.

Cesta probíhá nad očekávání dobře a za 15 minut jsme u hospody. Zabíráme místo u venkovních stolků,

objednáváme si, konzumujeme a Hanka volá domů pro odvoz. Je to sice škoda, ale na odtahi až do Prahy opravdu nemám. Po jídle ještě čekáme až si pro ni přijede táta s autem. Nechce se mi ji tu nechat samotnou, ale čas nás tlačí. Je půl šesté, musíme jet.

Těsně před Stříbrnou Skalicí potkáváme bílý Wartburg s kladenskou značkou. Tak a je po starosti. Hanka se za chvíli poveze domů. Dig.

Jo jo, to byl můj odvoz a má spása. Jak ráda jsem tohle vozítko viděla!
Hnk.

A my směr Vyžlovka, Doubek, Babice, Babičky, Březí a Královice. Jede se velmi dobře. Dig.

Jak komu. Mně v hospodě ztuhly svaly na nohách a nejde je přesvědčit, aby zase začaly pracovat a přestaly odpočívat. Mcl.

Děláme blbiny, honíme se s Ančou, zlobím Jarku, a bavím se s klukama. Přišla SMS od Hanky:

Date & Time: 28.03.2004 19:27:25
From: Hanka, +420737458152
To:

Tak už jsem zdarma dovezena do cíle. Tata přijel asi deset minut po vašem odjezdu a dokonce Vás i viděl na silnici.

Pravda jste neprehlednutelni:-))) preji vam vsem dobry a
brzky konec vikendoveho putovani. Hanka

Na jedné z křižovatek se kluci odpojují a nabírají směr na Jižní město.

Hm, budou doma dříve než my. No nic jedem. Stmívá se. Minuli jsme ceduli s nápisem Praha a dál jedeme přes Hájek, kolem rybníka na Dubeček, Dubeč, Štěrboholy, Malešice a Žižkov. Jízda je samozřejmě pomalá, protože je zima a máme za sebou haldu kilometrů. Na Malešickém kopci na sebe naposledy čekáme a pak po rovině a z kopce jedeme až k Jeskyni. A tady je zase pakárna kolem klíčů. Krucinál ti mě serou! Na uložení kol, převlečení, přeložení materiálu do tašek a bágů nám dali pět minut. Tak to ne! Tohle se musí nějak vyřešit. No ale teď toho nechme. Jsme tu, máme za sebou 101 km a v podstatě jsme v pohodě. Neuvěřitelné. Tak zatím čau. Příště pojedeme o Velikonocích. Dig...

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Praha	53	253	101	16,5	2-7

Celková technická data:

Účast

Osm nemrznuoucích...: Tomáš, Olda, Anča
Michal, Marcela, Jarka, Hanka a Dig

Oficiálně
přiznaná
kilometráž

189 km

Velikonoce

Příště

Trasa výpravy		
Praha Žižkov	Třebovle	Malešov
Koloděje	Libodřice	Uhlířské Janovice
Květnice	Lošany	Talberk
Škvorec	Ratboř	Sázava
Příšimasy	Opatovice	Stříbrná Skalice
Tismice	Kutná Hora	Jevany
Vrátkov po č.t.z. Tuchoraz	Církvice	Babice
Přistoupim	Ovčáry	Královice
Kšely	Církvice	Dubeč
Vitice	Kutná Hora	Žižkov

Osoby jejich zkratky a písmo:

Tomáš (Tom), Marcela (Mcl), Michal (Msh), **Dominik (Dmk)**, Jarka (Jrk), Dig (Dig), Lenka (Lnk), **Jarka (Jrk)**, Anča (Ann) Majka (Maj) Olda (Old) Hanka (Hnk)
Jiné (doprovodný text, nebo text převzatý z jiných materiálů)

No a abych dala taky pár slov k dobru. Je sice pravda že se o zbytek věcí co jsem nemohla dozařídít postarala Jarka s Lenkou, ale také by nebylo od věci, kdyby se někdo zmínil o tom, že jsem celou tu trasu a všechny záchytné body připravila já (s malou pomocí Tomáše), zařídila nebo spíš obtelefonovala veškeré ubytovny v okolí Kolína a Kutné Hory v cenových relacích do 150 Kč a nahlásila Digovi, který to pak přetlumočil dál, protože mě došel kredit a nemohla jsem volat. Ale pokud se to nepovažuje za důležité, budiž, mě to nevadí. Já nemusím být všude, ale zamrzí to.

Maj.

Obrazová příloha

PŘÍJMOVÝ POKLADNÍ DOKLAD 32/04... ze dne 28.3.2002

Firma: **ZILA JIŘÍ TOČ**
 Havlíčkova 289
 285 31 NOVE DVORY
 tel/fax 327 571 145
 IČO 15847350 DIČ 038-5701280123

Sazba DPH % 5 %
 Cena bez DPH 467,90
 + DPH 38,10
 Celkem Kč 806,-

Služby *Samuel ~*

Přijato od *p. Ing. Miroslav, Polštář 1560/3, Praha 2*

Věštky *Věštky* DIČ:

Účel platby *Ubytování 27-28.3.2002, 8 osob x 1 noc x 100,-*

Balíček, s.r.o., Tel./Fax: 509 042 601 Příjmal: *J. Žilá*

Na tolikhle nás přišla ubytovna...

A byli jsme ve Sv. Barboře

KRUSOVICE

pan br. 82

24
12
87
121 =

105
135
33
25
11
11

hnaneky 9
Pohledok
Rud. L. or
Toustky
Zap. M
kur.
Sme

Grog 33, -H
Caj 12, -H
Cola 18, -H
Juice 21, +
Rakvicka 9, +
Gin 45, +
Tonic 18, +
Malt. 12, -H
Zole. vino 24, -H
Videa 20, -H

###

Večeře v hotelu...

© Hell's Tour_{plus} 2004
Mcl & Dig & Tom
& Hnk & Maj & Ann
Neprodejné
e-mail: dig02@volny.cz